

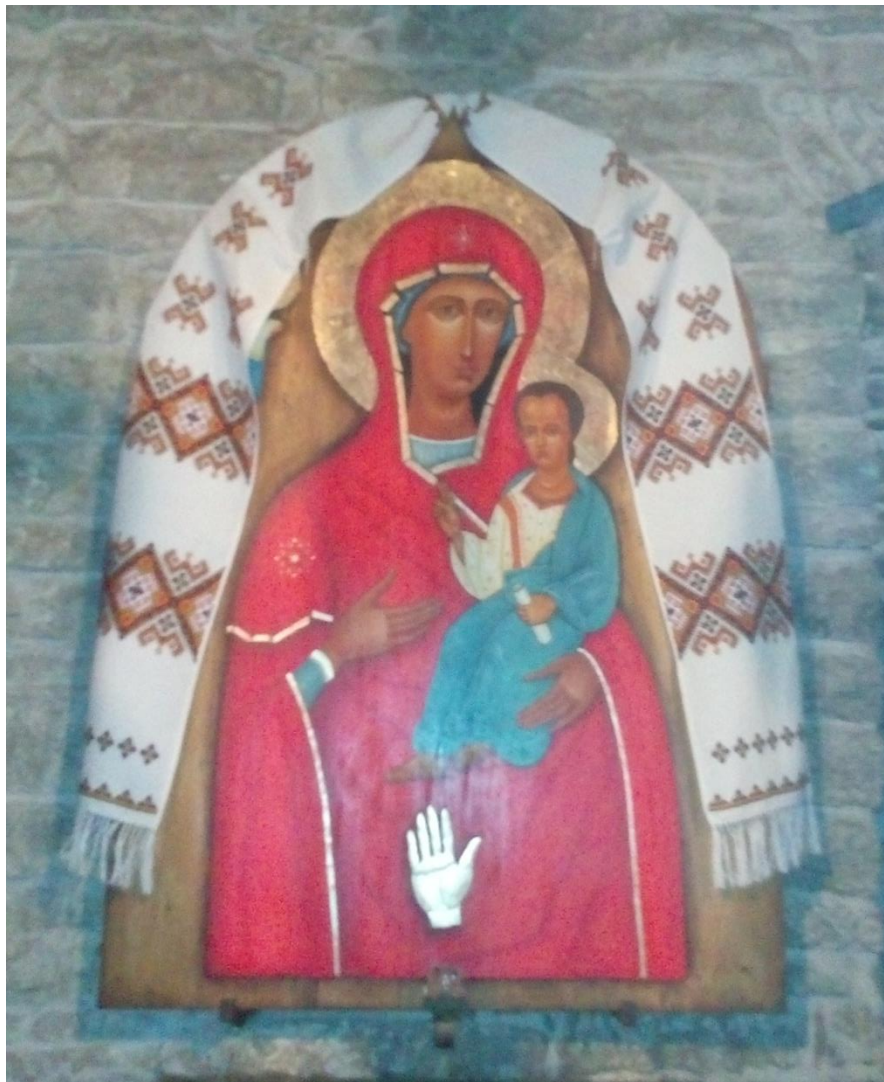
ПРОЄРУЧИЦЯ

Парафіяльний часопис храму Богородиці Проєручиці

М. ТАЛІНН

04 ГРУДНЯ 2015 Р. Б.

№01

Матір Божа Проєручиця заступниця всіх невинно скривджених

Молитва до Пресвятої Богородиці перед Її чудотворною іконою "Троєручця"

О Пресвята і Преблагословенна Діво Богородице Маріє! Припадаємо і поклоняємося Тобі перед святою чудотворною Троєручною іконою Твоєю, згадуючи преславне чудо Твоє зціленням всіченої правиці преподобного Іоана Дамаскиїна від ікони цієї явленої, зарадити цього знамення і до сьогодні бачимо на ній у образі третьої руки до зображення Твого прикладеної. Молимося Тобі і просимо Тебе Всеблагу і Всецедру роду нашого Заступницю: почуй нас, що молимося Тобі і як блаженного Іоана в скорботі і хворобі до Тебе звиваючого почула Ти: так і нас не відкинь, скорботних і хворобливих ранами різних страстей, і до Тебе від душі щирої і смиренної усердно прибігаючих. Ти бачиш Всемиловита немочі, озлоблення і потребу нашу в Твоїй допомозі зціленні і заступництві, бо із всіх сторін ворогами оточені ми і не має нікого допомагаючого і заступаючого, тільки Ти змилосердся до нас Владичице.

Щиро молимося Тобі, почуй голос скорботний наш і допоможи нам святоотцівську християнську віру до кінця наших днів непорочно зберегти, у всіх заповідях Господніх непохитно ходити, покаяння істинне за гріхи наші завжди Богові приносити і сподобитися мирного християнського кінця життя нашого і доброї відповіді на страшному Суді Сина Твого і Бога нашого, Його ж умоли за нас материнською молитвою Твоюю, нехай не засудить нас за беззаконня наші, але нехай помилує нас по великій і невимовній милості Своїй. О Всеблага! Почуй нас і не залишай допомоги Твоїї, щоб Тобою всі на землі і народженого від Тебе Викупителя нашого Господа Ісуса Христа, Йому ж належить слава і держава, честь і поклоніння разом із Отцем і Святим Духом завжди, нині і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

РІЗДВЯНИЙ ПІСТ

Метою Різдвяного посту є підготувати віруючих до одного з найбільших свят – народження нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа. Сорокаденний піст започаткував Ісус Христос. Після того як наш Спаситель христився у річці Йордані, «Дух на пустиню Його попровадив. Сорок день там диявол Його спокушав, і за тих днів Він нічого не їв» (Євангелія від св.Луки 4; 1-2).

У пустині Ісус переміг усі спокуси лукавого і не піддався їм! І після посту, набравшись духовної сили, розпочав проповідувати Євангелію правди, сповіщаючи усім добру новину про Боже Царство.

Також Ісус Христос говорить про силу посту після того, як до Нього прийшов батько із своїм сином, якого мучив лукавий. Батько звернувся спочатку до учнів Ісуса: «Я казав Твоїм учням, щоб прогнали його, та вони не змогли» (Євангелія від св.Марка 9; 18). Після того як Ісус вигнав злого духа з дитини учні запитали Його: «Чому ми не могли його вигнати?» А Він їм відказав: «Цей рід не виходить інакше, як тільки від молитви та посту» (Євангелія від св.Марка 9; 28-29).

Ісус Христос дав нам настанову стосовно посту: «А як постите, то не будьте сумні, як оті лицеміри: вони бо змінюють обличчя свої, щоб бачили люди, що постять вони. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А ти, коли постиш, намасти свою голову, і лице вмий, щоб ти посту свого не виявив людям, а Отцеві своєму, що в тайні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Євангелія від св.Матея 6; 16-18).

Піст – це не смуток, це можливість для нас стати ближчими Богові. Використаймо її... Це час, коли ще більше уваги ми повинні приділяти молитві, слуханню і читанню Слова Божого, єднанню з Ісусом у сповіді і Пресвятому Причасті... Тому будьмо радісні, не сумуймо, наш Бог Ісус Христос – переможець...

Хто має відповідне здоров'я, то постити дуже потрібно... Коли людина жертвує Богові свій піст, то він справді є могутньою духовною зброєю. Проте важливо пам'ятати, що найголовніше – це духовний піст, а саме бажання все більше і більше любити, догоджати у всьому Богові... Також у піст потрібно «не їсти одного», все більше уваги і ласки давати своїм ближнім... Тоді Бог нами точно радітиме!

Грудень 6 (23) Неділя***Неділя 27-ма по Зісланні Святого Духа. Глас 2. Єв. 5.*****Свв. Амфілохія, єп. Іконійського, і Григорія, єп. Акрагантійського.**

Тропар, глас 2: Коли зійшов Ти до смерти, Життя безсмертне* тоді ад умертвив Ти блистінням божества.* Коли ж і умерлих із глибин підземних воскресив Ти,* всі сили небесні взивали:* Життєдавче, Христе Боже наш, слава Тобі.

Тропар, глас 4: Днесь благовоління божого предзображення* і спасення людей проповідання,* у Божому храмі Діва ясно з'являється* і Христа всім предзвіщає.* їй і ми голосно закликаємо:* Радуйся, промислу Створителя сповнення.

Слава: Кондак, глас 2: Воскрес еси з гробу, всесильний Спасе, * і ад, увидівши чудо, зжахнувся, і мертві востали, * а творіння, бачачи, радується разом з тобою, * і Адам веселиться, і світ, Спасе мій, оспівує Тебе повсякчасно.

І нині: Кондак, глас 4: Пречистий храм Спасів,* дорогоцінна світлиця і Діва,* священна скарбниця Божої слави* днесь уводиться в дім Господній,* благодать з собою вводячи, * що в Дусі божественнім,* яку оспівують ангели Божі.* Вона є оселя небесна.

Прокімен, глас 2: Кріпость моя і пісня моя – Господь, і став мені спасенням (Пс. 117,14).

Стих: Караючи покарав мене Господь, та смерті не передав мене .

Апостол**Послання апостола Павла до Ефесян 6:10-17**

10 Нарешті кріпіться в Господі та в могутності його сили. 11 Одягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли дати відсіч хитрощам диявольським. 12 Нам бо треба боротися не проти тіла й крові, а

проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах. 13 Ось чому ви мусите надягнути повну зброю Божу, щоб за лихої години ви могли дати опір і, перемагаючи все, міцно встоятися. 14 Стійте, отже, підперезавши правдою бедра ваші, вдягнувшись у броню справедливости 15 і взувши ноги в готовість, щоб проповідувати Євангелію миру. 16 А над усе візьміть щит віри, яким здолаєте згасити всі розпечені стріли лукавого. 17 Візьміть також шолом спасіння і меч духовний, тобто слово Боже.

Алилуя, глас 2: Вислухає Тебе Господь у день печалі, захистить Тебе ім'я Бога Якова (Пс. 19,2).

Стих: Господи, спаси царя і вислухай нас, в який тільки день призовемо (Пс. 19,10).

Євангеліє

Від Луки 13:10-17

10 Ісус навчав в одній з синагог у суботу. 11 Була ж там одна жінка що її тримав дух у недужі вісімнадцять років: вона була скорчена й не могла ніяк випростатись. 12 Побачивши її Ісус, покликав і промовив до неї: "Жінко, ти звільнена від твоєї недуги." 13 І поклав на неї руки й вона зараз же випросталась, і почала прославляти Бога. 14 Тоді начальник синагоги, обурений, що Ісус оздоровив у суботу, озвався і мовив до народу: "Шість день є, коли маєте працювати; тоді, отже, приходьте й оздоровляйтесь, а не в день суботній." 15 Господь у відповідь сказав до нього: "Лицеміри! Чи кожний з вас не відв'язує свого вола або осла від ясел і не веде його поїти? 16 Цю ж жінку, дочку Авраама, що її сатана зв'язав ось вісімнадцять років, не треба було від цих узів звільнити в день суботній?" 17 І як він говорив це, усі противники його засоромились, а весь народ радів усім славним вчинкам, які він зробив.

Причасний, глас 2: Хваліте Господа з небес, хваліте його в вишніх (Пс. 148,1). Алилуя, тричі.

4 грудня Свята Церква святкує пам'ять **Введення Пречистої Діви Марії** в Єрусалимський храм. Згідно з переданням, свята Анна, мати Пречистої Діви, ще перед її різдвом пожертвувала Марію на службу Богу і святині. А коли Пречистій Діві виповнилося 3 роки, тоді праведні Йоаким і Анна привели маленьку Марію до храму в Єрусалимі і віддали її в руки священика (згідно з переданням, ним був Захарія, батько Йоана Хрестителя).

При храмі було багато дівиць і жінок, посвячених Богу, вони тут молилися, навчали, працювали, дбали про порядок у святині. Через кілька років дівиці виходили заміж. Було це щось на зразок теперішнього монастиря.

Передання розповідає, що Пречиста Діва перебула у святині до 15 років і таємно склала обіт дівицтва. Тому при виході зі святині її довірено опіці святого Йосифа, з яким Вона була звінчана на святе, взірцеве, посвячене Богу, молитві і дівицтву життя. Інші передання описують урочисте введення Пречистої Діви у храм, її буденні заняття, глибоке молитовне життя. Хай як бажали б побожні душі звеличити Пресвяту Богородицю, однак усе, що сказали б на її похвалу, порівняно з її святістю і з її славою – це як тінь супроти сонця. Не збагне розум людський усю глибину її святости, яка з дитячих літ найдосконаліше була віддана Богу.

І ось Вона приносить себе в жертву Богові. А жертва ця така велика, що займає зразу друге місце після жертви хресної. Ликує все небо, коли бачить, що Пресвятій Тройці приноситься так мила їй жертва. Бачать ангели дитя трилітнє, повне надзвичайних ласк і дарів Святого Духа, дивуються, і хоча не знають ще, що дитя це вибране на Матір

самого Бога, та подивляють незвичайну красу цієї невинної, молодої, але понад усі людські душі сяючої душі.

Не в змозі ми подати тут всі передання та легенди, пов'язані з нинішнім празником. Гадаємо однак, що доречно буде розповісти те, що написав про молодість Пресвятої Богородиці святий Амвросій: “Пречиста Діва була дуже смиренна. Вона говорила мало, у всіх ділах своїх була дуже розумна. Вона читала охоче й уважно святі книги, молилася часто і гаряче, була слухняна і сповнена поваги до настоятелів, й водночас повна любови і доброзичливости до нижчих. Вона любила убожество й охоче спілкувалася з бідняками, втікала від хвальби, ненавиділа заздрість, нікому не бажала злого і всім творила добро. В її розвитку не було нічого вдаваного, хода її була природна, а бесіда позбавлена гордості. Її зовнішнє зростання свідчило про глибоку внутрішню святість і про досконалість її чеснот, так, як красивий зовнішній вигляд будівлі свідчить про її внутрішню красу. Вона їла дуже мало, стільки, скільки було треба для життя. Вона не зважала на якість страви і не догоджала своєму смаку. Вона була великою трудівницею, не давала собі більше спочинку, ніж мала потребу. Вона була найчистішим дзеркалом чесноти, найбільшим прикладом досконалости, від Неї треба вчитися, чого нам слід остерігатися, а що і як робити. Чи можна знайти ліпшого провідника на шляху до християнської досконалости – як Божа Матір?”

Так пише святий Амвросій. І випало нам навести ці слова, коли закінчуємо науки про християнську досконалість. Маємо вірець – наслідуймо! Празник “Введення” Церква урочисто святкувала вже у четвертому столітті. Усе богослуження в часі цього празника – це одна суцільна похвальна пісня на честь Пресвятої Богородиці.

Рік Божого Милосердя

Святіший Отець Франциск проголосив 2016 рік Ювілейним Роком Божого Милосердя. Католицька Церква вже протягом століть кожний 25-ий рік проголосує Роком Святим. Останній із черги святий-ювілейний Рік відбувся 2000 року з нагоди 2000-ліття від народження у людському тілі Божественного Спасителя Господа нашого Ісуса Христа. У міжчасі тих 25-ти років, коли виникне якась особлива нагода чи потреба, Церква оголошує ще й надзвичайні Ювілейні Святі Роки.

Ця традиція бере свій початок у Книзі Левіт (25, 10): «І освятите рік п'ятдесятиріччя, і оголосите волю в Краю для всіх мешканців його – ювілей, він буде для вас: і вернеться кожен до своєї посілости, і кожен до родини своєї вернеться».

У Католицькій Церкві Ювілейний рік відзначають, почавши від 22-го лютого 1300 року. Його започаткував папа Боніфатій VIII для паломників, які прибули до Риму. Спочатку Ювілейний рік мав повторюватися раз у 100 років. Але цей рік був настільки успішним, що папа Климент V у 1343 році запровадив його відзначати раз на 50 років, а папа Урбан VI у 1389 році зменшив цей період до 33 років. Згодом Ювілейні роки святкувалися 1400, 1423 та 1450 роках, поки папа Павло II не встановив святкування один раз на 25 років (починаючи від 1475 р.). Одночасно було визначено головні церкви Риму та церкви у провінціях, яким дозволено повний відпуст гріхів.

Останній надзвичайний Святий Рік оголосив св. Папа Іван Павло II, 1985 року. Це був Марійський Святий Рік.

Святіший Отець Франциск, взявши до уваги складні обставини для Церкви і суспільства внаслідок загального збайдужіння, індеферентизму, морального і духовного занепаду, нехтування Божих заповідей та випадків болючих скандалів серед церковних людей, оголосив новий Святий Рік Божого Милосердя. Він проходитиме від 8-го грудня 2015 року до листопада 2016 року.

Відхилення сучасного суспільства внаслідок секуляризації суспільства, яке усуває Бога з людського життя, спонукало Святішого Отця проголосити Рік Божого Милосердя. Секуляризаційний процес суспільства відкрив двері до загальної корупції на різних площинах життя, до нищення родинної установи, до відходу вірних від Церкви, до браку послідовності у вірі і християнського свідчення тощо. Святіший Отець збагнув, що тільки Божа любов, доброта і Його безмежне милосердя можуть спонукати людей повернутися назад до Бога і до дороги спасіння.

Обраний два роки тому на Папський Престол після зречення Папи Венедикта XVI, Святіший Отець Франциск відразу доручив свій папський уряд Божій Матері і Божому Милосердю. Він від самого початку свого перебування на Папському Престолі невтомно закликає всіх вірних

Католицької Церкви та всіх людей доброї волі не лякатися повернутися і наблизитися до Бога, бо Він повний доброти і милосердя. Каже Святіший Отець: «Бог ніколи не втомлюється прощати, тільки ми, люди, втомлюємось просити в Нього прощення».

Святіший Отець Франциск збагнув, що тільки Милосердний Бог може допомогти Церкві і світові змінити небезпечно для людства нехтування Бога і намагання шукати собі щастя без Нього.

Продовжуючи своє служіння як добрий пастир Христового стада, Святіший Отець Франциск оголосив 2016 рік Роком Божого Милосердя. Тим Він підкреслює, що згідно з традицією Церкви під час Святого Року в базиліці Св. Петра, в Римі, відкриваються ювілейні двері, куди покійно і з вірою входять вірні, щоб отримати особливі ласки. Із метою допомогти людям повернутися і наблизитися до Милосердного Бога, Святіший Отець оголосив, що такі ювілейні двері будуть відкриті в кожній католицькій дієцезії та в кожній єпархії світу, щоб вірні могли в тому році увійти ювілейними дверима до Божого храму та відчути красу Божого Милосердя.

Святіший Отець доручає, щоб кожний місцевий єпископ призначив одну з церков з відкритими дверима. Це буде особлива нагода, щоб під час Святого Року вірні могли увійти до храму Божого Милосердя, відчути радість прощення милосердного Отця так, як її відчув євангельський блудний син.

Навіть і великі грішники не повинні боятися повернутися до Бога і просити в Нього прощення. Бог є милосердний і хоче, щоб грішники повернулися до Нього. Каже пророк Єремія: «Коли хочеш навернутись, то повернись до мене» (Єр. 4, 1). Незважаючи на людські гріхи, Бог не покинув людей, але відразу обіцяв послати Відкупителя.

«Клянусь, як от Я живу, – слово Господа Бога, – Я не бажаю смерті грішника, а бажаю, щоб він відвернувся від своєї поведінки і жив» (Єз. 33, 11). Бог не втомлюється закликати людей відкрити своє серце, покаятися, повернутися до Нього, щоб знайти смисл для свого життя і вічне спасіння. Боже Милосердя і любов Бога Отця, щоб спасти людей, послали людям не тільки пророків, щоб говорили до людей в Його ім'я, але і свого єдиногородного Сина. У книзі до Євреїв читаємо: «Багато разів і багатьма способами Бог говорив до нас через пророків. За останніх же оцих днів Він говорив до нас через Сина, якого зробив спадкоємцем усього і яким створив віки» (Єв. 1, 1-2).

«Син бо Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло» (Лк. 19, 10). «Бог хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до правди» (1 Тм. 2, 4). «Будьте милосердні, як і Отець ваш небесний милосердний» (Лк. 6, 36). У книзі Мудрости сказано: «Ти милуєш усіх, бо ти все можеш, і не зважаєш на людські гріхи, щоб дати їм можливість покаяння» (Мудр. 11, 23).

Збірка 12 листів Митрополита Андрея Шептицького до мами**ПЕРШИЙ ЛИСТ - ЗОВ ПРЕДКІВ**

Моя Найдорожча Мамо!

Ти пригадуєш собі, коли то – мені, мабуть, було тоді 9 років – ми поїхали верхи й я сказав Тобі, що хочу бути священиком, а Ти, усміхаючися, відповіла, що священики на конях не їздять. Сьогодні я хочу перед тобою оправдатися, Мамо, чи, радше, зрадити мій секрет: це не були мої слова, це були слова моїх предків. І так же ж само, коли згодом кілька років пізніше я заявив Тобі й Татові, що я буду уніатським священиком – це теж не були мої слова, це були слова моїх предків.

А було це так, Моя Кохана Мамо: Ти пригадуєш, що Тато нам, дітям, часто пояснював і згадував наших предків, портрети яких висіли в його робітні, чи, як ми його кімнату звали, в канцелярії. З усіх портретів вбилися в моїй пам'яті три портрети: єпископа Варлаама й митрополитів Атанасія і Лева. Усі вони були ченцями-василіанами, але всі вони були якісь інакші: Варлаам чомусь мені здався тихим, покірним ченцем, повним любові до Бога, милосердя до людей і наче б закоханим у вічність, для якого світ не існував. Іншим знову був Атанас: цей мав щось лицарського у собі, своїми чорними, гострими очима він пронизував наскрізь людину, з цих очей і високого чола біла воля, сміливість, а враз із ним відвага й повсякчасна готовність боронити Бога й Його чесноти перед злом світу, а слабим людям давати помічну руку.

Знову ж зовсім іншим здавався мені митр. Лев, чи як Тато звав його світським ім'ям, дядько Людвик. Аристократ із куртуазійною усмішкою на устах, свідомий зручності слова й закоханий у мистецтво (адже ж це він докінчив будову собору св. Юра у Львові), робив на мене враження дипломата, в якому сплелося людське із божеським, ця багатогранність людини, для якої ніщо людське не є чуже.

І ось одного вечора, коли Ти, Мамо, сказала мені, що виїжджаєте враз із Татом до Львова, до діда Олександра і вернетесь через день-два, я довго не міг заснути. Годинник в ідальні вибив другу годину, я перекидався на своїм ліжку й завжди здавалося мені, що мене хтось кличе. Коли ж цей поклик став настирливий, я встав, пождав хвилину, щоб переконатися, чи всі сплять, засвітив свічку, накинув халатик на себе й тихенько на пальцях пішов до робітні Тата.

Уважно й поволі я відхилив двері й побачив очі портрета дядька Атанаса, я зразу заспокоївся і зрозумів: це він мене кликав! Уже зовсім спокійний я підійшов близько до портрета, а світло свічі впало на руку дядька, яка лежала, як біла пляма на чорній ярі. Дуже чомусь мені

хотілося, Мамо, поцілувати цю руку, щоб подякувати дядькові за те, що він мене покликав, і привітатися з ним. Але портрет висів високо, й я його не міг досягнути устами.

А очі дядька Атанаса говорили до мене, так, Мамо, говорили я просто чув не ухом, а цілою своєю істотою, як вони наказували мені, щоб я ішов слідами своїх предків, що всі вони молять і просять Бога, щоб Він дозволив мені йти їхніми слідами, що всі ті ченці, ігумени, єпископи й митрополити Шептицькі по батькові й усі священники й ченці Фредри по матері обстоюють перед Богом моє покликання. Ще сьогодні, Мамо, по стількох роках я чую виразно голос дядька Атанасія, а може, радше, голос моїх предків... І досьогодні пригадую одне тоді для мене неясне слово, яке просто цвяхом вбилося у мою пам'ять і як незагоєна рана досьогодні дзвенить мені у вухах:

– Ти є позичений, сину, – казали очі митрополита Атанасія, – ти є позичений! Пам'ятай про це!

Довго-довго я стояв перед портретом дядька Атанасія і щойно гаряча крапля воску із свічки, що впала на мою руку, наче пробудила мене...

Я перехрестився, підійшов до бюрка Тата, на якому стояло вирізьблене в дереві Розп'яття Христа (Тато привіз його з якогось паломництва, пригадуєш, Мамо?), поцілував скривавлені ноги Розп'ятого й сказав у голос:

– Добре!

І зразу налякався свого голосу, бо в хаті царювала тиша. А знову нишком вернувся до свого ліжка, погасив свічку й ліг спати. І ще ніколи не було мені так приємно й лагідно на душі, як тоді. Тоді, цієї ночі, дядько Атанас відкрив мені догму Спільноти Всіх Святих і я найшов у ній безцінний скарб. І дивує мене, Мамо, що так мало людей користує із цього безцінного скарбу. Я вже давно у своїх місійних проповідях підкреслював важливість і – по-світському кажучи – користь із цієї догми Спільноти Всіх Святих: що ж бо може бути більш успішне, як молитися про поміч до тих, які колись молилися і любили нас за життя, а тепер мають можливість молитися і допомагати нам, будучи безпосередньо у стіп Бога? Зрозумів цю глибоку Божу Мудрість наш український нарід, коли створив приповідку, що «материна молитва із дна моря вирятовує». А ми так рідко, а то майже ніколи, у важних і складних обставинах нашого туземного життя у молитвах не звертаємося про поміч чи до батька, який нас виховав і дбав по своїй силі про нас, чи до матері, яка плекала і обслуговувала чи навчала нас, чи до дідуна, який впроваджував нас в люди, чи до бабуні, яка

обдаровувала нас усім, що мала найдорожчим. Чи ж можливе, щоб ті, які опікувалися нами в туземному житті відмовили б нам у допоміж «на тому світі?». «На тому світі», в який вони за життя могли лише вірити, а тепер у «тому світі» у присутності Бога перебувають?!

Завдяки моїм дядькам і Тобі, Дорога Мамо, я зрозумів, чим я є та чим повинен бути: як чернець, я прошу допоміж у дядьки Варлаама, як архиєрей прошу допоміж у дядька Атанаса, а перед авдієнціями на цісарському дворі чи в Апост. Столиці в Римі звертаюся про поміж до дядька Лева. Коли ж приходять хвилини безсилля і я стаю дитиною, тоді я звертаюся до Тебе, Мамо, й зразу почуваюся дужим і сильним, таким, як тоді, коли я, не вміючи ще як слід писати, мазав на папері олівцем.

Твій Ама.

У день св. Апостола Андрея

Розпорядок Богослужінь в храмі Борогодиці Троєручці

Неділя	10:00 Служба Божа
Понеділок	09:00 Служба Божа
Вівторок	09:00 Служба Божа
Середа	09:00 Служба Божа
Четвер	09:00 Служба Божа
П'ятниця	09:00 Служба Божа

ОГОЛОШЕННЯ!!!

6 січня 2016р. в Навечір'я Різдва
Христового – Свята Вечеря
(спільна кутя), всіх бажаючих
прошу зголошуватись.

Кожної неділі після Святої Літургії зустрічі з вірними

Кожної суботи о 10:00 недільна школа для дітей

Видавець: Храм Борогодиці Троєручці, УТКЦ.

Відповідальний: о. Олег Поп'юк

Часопис видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних.

Адреса: Laboratooriumi 22, Tallinn 10133

Тел: +372 583 52 562

e-mail: oleg.popiuk@gmail.com